உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கைலாசபரம்பரைப் பொம்மபுரம்

ஸ்ரீ சிவஞானபாலையதேசிகராதீனத்து

நல்லாற்றூர்

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

தோத்திரப்பிரபந்தத்திரட்டு.

இது

ஷை ஆதீனத்துச் சிதம்பரம் ஈசானியமடம்

இராமலிங்கசுவாமிகளால்

பல பிரதிகளைக்கொண்டு பரிசோதித்து

அரிதுவரைந்த அருஞ்செய்யுளுரைக்குறிப்போடு

ஷை சுவாமிகளாலும்

காணியம்பாக்கம் முருகேசமுதலியார் குமாரர்

சண்முகமுதலியாராலும்

சென்னை:

கலாரத்நாகரம் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

இரண்டாம்பதிப்பு.

பராபவஞு தைமீ.

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இதிலடங்கியபிரபந்தங்கள்.

	சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் வரலாறு.	அஞ உ.
க.	சோணசைலமாலை.	ரு
உ.	நால்வர்நான்மணிமாலை.	
ங.	திருச்செந்திலந்தாதி.	
ச.	பழமலையந்தாதி.	
ரு.	பிக்ஷாடனநவமணிமாலை.	
சா.	பெரியநாயகியம்மைவிருத்தம்.	
எ.	பெரியநாயகியம்மைகலித்துறை.	
அ.	நன்னெறி.	
கூ.	திருவெங்கைக்கோவை.	ச
க0.	திருவெங்கைக்கலம்பகம்.	ஙஒ
கக.	திருவெங்கையுலா.	
கஉ.	இஷ்டலிங்கவபிஷேகமாலை.	க
கங.	,, நெடுங்கழிநெடில்.	
கச.	,, குறுங்கழிநெடில்.	
கரு.	,, நிரஞ்சனமாலை.	
கசா.	,, கைத்தலமாலை.	
கஎ.	சிவஞானபாலையதேசிகர் தாலாட்டு.	ச
கஅ.	,, நெஞ்சுவிடுதூது.	
ககூ.	,, திருப்பள்ளியெழுச்சி.	
உ0.	,, பிள்ளைத்தமிழ்.	
உக.	,, கலம்பகம்.	
உஉ.	இஷ்டலிங்கவகவல்.	ஒ

உ

துதிகவி.

புனையெழில்வடிவினுளோர்பொதுமகட்கண்டமைந்தர்
மனமெனப்புலவர்நெஞ்சமருளுமின்றமிழ்ப்பாமாலை
சினவிடையவற்கேசாத்துஞ்சிவப்பிரகாசனென்னு
முனைவனெம்மடிகள்பாதமுளரிகள்சென்னிசேர்ப்பாம்,

உ

சிவசண்முகன் றுணை.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் வரலாறு.

கடல்சூழ்ந்த இப்பூவுலகத்திலே, முற்காலத்திலே, வேதாகமங்கள்மறைய, இல்லறமுதலிய நல்லறநெறிகள் குறைய, சமண்முதலிய புறச்சமயங்கள் நிறைய, சைவசமயமும் அதற்குரிய விபூதி உருத்திராக்ஷசாதனங்களும் நாடோறுந் தேய்ந்தன. அதுகண்டு, சித்தர்களும் இருடிகளும் ஒருங்குசேர்ந்து, திருக்கைலேயிற்சென்று, திருநந்திதேவரநுமதிபெற்று, சந்நிதியையடைந்து, சிவபெருமானைத் தரிசித்து, கைகளைச்சிரமேற்குவித்துத் தோத்திரஞ் செய்து நின்றுர்கள். அப்பொழுது, சிவபெருமான் அவர்மீது கருணைகூர்ந்து, "அன்பர்களே! உங்களுக்கு யாதுகுறை?" என்று வினவியருள; அச்சித்தர் முதலியவர்கள் அடியற்ற மரம்போலே நிலத்திலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து, எழுந்து நின்று, "எம்பெருமானே! பூமியிலே வேதசிவாகமங்களிற் கூறப்படும் சைவசமயந்தழைக்கவும் சமண்முதலிய புறச்சமயங்கள் நசிக்கவும் திருவருள்செய்யவேண்டும்." எனப் பிரார்த்தித்து, அங்ஙனமே அநுக்கிரகிக்கம்பெற்று, தங்கள் தங்களிடத்தைச் சார்ந்து, சைவசமயந்தழைத்தோங்குங்காலத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். அதுநிற்க.

உலகமாதாவாகிய உமாதேவியார் ஓர்நாள், நீர்விளையாடலைவிரும்பி, திருக்கைலாசமலையின் ஓர்பக்கத்தில் சண்பக முதலிய மரங்களடர்ந்த ஓர்சோலையையும் அதன் நடுவே நாற்புறமுங் கோப்புவாய்ந்த ஓர்தடாகத்தையும் சிருட்டித்து, கணநாதராகிய சங்குகன்னரையழைத்து, "யாம் நீராடிவரும் வரையில் ஒருவரையும் உள்ளேவிடாதொழிக." என வற்புறுத்தி ஆஞ்ஞாபித்து, அவரை வாயிற்காவலராக நிறுத்தி, சரஸ்வதி இலக்குமி முதலாகிய தெய்வப்பெண்களோடு பாங்கியரும் புடைசூழத் தடாகத்திலிறங்கி நீர்விளையாடுகையில், திருக்கைலாச மலைச்சாரலிலுள்ள சிறப்புக்களைக்கண்ணுற்று அங்கெழுந்தருளிய சிவபெருமான், சோலையையும் அதனடுவிலுள்ளதடாகத்தையுங் கண்டு அதிசயித்து, அத்தடாகத்தின் வாயிலையடைந்து, அங்குநின்ற சங்குகன்னர் ஒன்றும் விண்ணப்பஞ்செய்யாது அஞ்சிவாளாநின்றமையால் உள்ளேசெல்ல; நீர்விளையாடிக்கொண்டிருந்த உமாதேவியார் கண்டு வெள்கி, தெய்வமளிரோடும் ஓர்பக்கத்திலொளித்தனர். எம்பெருமான் அதை உற்றுணர்ந்து விரைந்து வாயிலையடைந்து, சங்குகன்னரைநோக்கி, "உமையினது நீர்விளையாடலை நமக்கு உணர்த்தாதகுற்றத்தால் நீ பூமியிலே மனிதப்பிறப்பை அடைவாயாக." என்று சபிக்க; அதுகேட்ட சங்குகன்னர் மனங்கலங்கி, சிவபெருமானுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து, "எம்பெருமானிந்த இச்சாபம் நீங்குநாள் எந்நாள்" என்று பிரார்த்தித்தனர். உடனே கடவுள் கிருபைகூர்ந்து, "நீ பூமியிலே பிறந்து வேதசிவாகமங்களை விளக்கி, சைவசமயத்தை விருத்திசெய்து, எப்பொழுது நமது குமாரனாகிய சுப்பிரமணியனோடெதிர்த்து யுத்தஞ் செய்வாயோ அப்பொழுதே இச்சாபம்நீங்கி, சின்னாளிலே நம்முருவத்தையும் பெறுவாய்." என்று அநுக்கிரகித்தனர்.

பின்பு **சந்நகன்னர்** பூமியிலே யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறவாது, சிவந்த சடையையும், குண்டலம்பொருந்திய காதையும், கல்லாடையோடு விபூதிருத்திராக்ஷம் சிவலிங்கம் விளங்கும் உறுப்புக்களையும், சின்முத்திரையோடுகூடிய வலக்கரத்தையும், விபூதிப்பையையும் மாத்திரைக்கோலையும் தாங்கிய இடக்கரத்தையும், லங்கோடு கௌபீனம் பொருந்திய திருவரையையும், திருப்புன்முறுவலோடுகூடிச் சிவாகமத்தை யுபதேசித்தருளும் செவ்வாயையும், அஞ்செழுத்தை அகலாதுச் சரிக்கும் நாவையும்பெற்று, பத்துவயதோடுவிளங்கும் மானுடத்திருமேனிதாங்கி, ஞானசூரியன்போலமயூராசலத்துக்குச் சமீபமாகக் கீழைச்சமுத்திரத்திலேயுதித்து, அந்தச்சமுத்திர தீரத்திலே ஓராச்சிரமங்கண்டு, அதில் சில சித்துக்கள்விளங்க சிவயோகசமாதியோடு எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு, தம்மிடத்து அன்புபூண்டடைந்த சித்தர் முதலிய அடியவர்களுக்கு வேதாகமங்களிற்கூறப்படும் ஞானசித்திகளையுபதேசித்து, சில காலம் வீற்றிருந்து, பின்பு பெருமுக்கல்மலைமுதலிய பலமலைகளினும் வனங்களினுஞ்சென்று, அங்குள்ள சித்தர் முதலாயினோர்க்கும் அநுக்கிரகித்து, அச்சமுத்திரதீரத்திலுள்ள ஆச்சிரமத்திலே மீளவும் வந்திருந்தார். பாலவயதோடு சமுத்திரத்தில் திருவவதாரஞ்செய்து சித்திகளில் வல்லராயிருந்தமையால், இவருக்குப் **பாலசித்தர்** என்னும் திருநாம முண்டாயிற்று.

இவ்வாறு பாலசித்தர் அவ்வாச்சிரமத்தில் வீற்றிருக்கு நாளில் ஒருநாள், சிவபெருமானது ஆஞ்ஞையின்படி திரிலோகங்களிலும் சஞ்சரிக்கின்ற நாரதமுனிவர் சித்தரிடம்வந்து, அவராற்செய்யப்பட்ட உபசாரத்தைப்பெற்று மகிழ்ந்து, அவரைநோக்கி, “இவ்வாச்சிரமத்திற்கு மேற்றிசையிலே மயூராசலமென்று ஓர் திவ்யக்ஷேத்திரமிருக்கின்றது : அது தன்னையடைந்தவர்கள் வேண்டியவரங்களை வேண்டியவாறே பெறும்

படி மயூரமானது மலையுருக்கொண்டு முருகக்கடவுளை வழி பட்டு வாகனமாகப்பெற்றது." என்று குறிப்பால் விளக்க: சித்தர் "அச்சரித்திரத்தை விரித்துரைத்தல் வேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டனர். முனிவர் "முன்னே முருகக் கடவுளது வேலாயுதத்தினுற் கிழிக்கப்பட்டு யுத்தத்திலே மயி லுருக்கொண்ட சூரனுனவன், பின்னே ஞானத்தையடைந்து, அக்கடவுளை வணங்கிநின்று, "சுவாமீ! அடியேனை வாகனமா கக் கொண்டருளவேண்டும்." எனப் பிரார்த்திக்க; கடவுள் "நீ இப்பிறப்பிற்செய்த பாவங்கள் ஒழியும்வண்ணம் தொண் டைநாட்டிலே பெண்ணை நதிக்கும் மாவிந்திய பர்வதத்திற்கும் நடுவிலுள்ள பூமியிலே தவஞ்செய்து சுத்தனுனபின் நாம் அவ் வாறே கொண்டருள்வோம்." என்று ஆஞ்ஞாபித்தனர். அத னுல், அவன் அவ்விடஞ்சென்று, மயில்வடிவாயமைந்த மலை ரூபமாயிருந்து, முருகக்கடவுளைக்குறித்து ஒருவருஷந் தவஞ் செய்ய; எம்பிரான் எழுந்தருளிவந்து அவனை வாகனமாகக் கொண்டருளி, இன்னும் வேண்டும்வரம் கேளென்றுகட்டளை யிட்டனர். உடனே சூரன் பணிந்து, "அடியேனை வாகன மாகக் கொண்டதன்றியும் இம்மலை என்னுடைய அம்சத்தால் மயூராசலமென வழங்கவும் இதில் தேவரீர் எந்நாளும் வீற்றி ருந்து அடியார்களுக்கு அருள்பாலிக்கவும் வேண்டும்." என்று வேண்டிக்கொள்ள, கடவுள் "இம்மலையின்கண்ணே பாலசித் தன் என்பவன் சிவபெருமானுற் றனக்குக்கிடைத்த சாபத்தை நீக்கிக்கொள்ளுமாறு நம்மைக்குறித்துத் தவஞ்செய்வான்; யாம் அவனுக்கு அநுக்கிரகிக்கவேண்டி இம்மலையின்கண்ணே வந்து, அன்றுமுதல் எந்நாளும் நீக்கமின்றி வீற்றிருப்போம்." என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினுர். ஆகையால் அதனையடைந்து அருந்தவமியற்றில் எண்ணியகருமம் எளிதிற்கைகூடும்." என் றுணர்த்தி விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றனர்.

அப்பொழுதே மயூராசலத்தையடைந்து, அம்மலையினுச்சியிலேறி அங்குள்ளசுனையில் ஸ்நானஞ்செய்து, விபூதிருத்திராக்ஷந்தரித்து சிவபூசைமுடித்து, பத்மாசனமாக இருந்து, முருகக்கடவுளைக்குறித்து முப்பத்தைந்துவருஷம் தவயோகமும், பின் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலிருந்து சிலகாலங்கடுந்தவமும் புரிந்தும், கடவுள் பிரசன்னமாகாமையினுல், அவருடைய தேவிமார்களைக்குறித்துப் பலநாள் தவஞ்செய்தார். அக்காலத்தில், வள்ளிநாயகி முருகக்கடவுளைநோக்கி, "நம்மைக்குறித்து நெடுங்காலமாகத் தவஞ்செய்கின்ற பாலசித்தனிடம் சென்று அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்." எனப்பிரார்த்திக்க; கடவுள் வள்ளிநாயகியைப்பார்த்து, "அப்பாலசித்தன் சிவாபராதியாதலால் அவனுக்கு அருள்பாலித்தல் முறையன்று." எனக்கட்டளையிட்டும் மேலு மேலும் தேவியார்வேண்டல்கண்டு முனிந்து, "பெண்ணே! நீ சிவாபராதியிடத்தில் இரக்கம் வைத்திருக்கின்ரு யாகலின் நமதருகில் நில்லாது அகலுதி." என்று மேல்விளைவைநோக்கி மறுத்தருளினுர். உடனே, தேவிமாரிருவரும் சித்தகன்னிகைகளாக வடிவங்கொண்டு சித்தருக்கு முன்வந்துநிற்க; அதுகண்ட சித்தர் முருகக்கடவுளுடைய தேவிமார்களே நம்மையாட்கொள்ள இவ்வுருக்கொண்டு எழுந்தருளினுரெனத்துணிந்து உபசரித்து, "நீயிர்யாவர்? இங்கு வந்தகாரணம் யாது?" என்று வினுவினர். அக்கன்னியர்கள் "இவ்விடத்தில் சித்தர்கள் இருப்பதையறிந்து நாமும் வசிக்க விரும்பி வந்தேம்; நீர் எங்களைப் பத்திரிகளாகப்பாவித்து ஆதரிக்கவேண்டும்." என்று கூறி, அதற்கு அச்சித்தர் மனமகிழ்ந்து உடன்பட்டமைகண்டு, தேவதச்சனுல் அம்மலையின் மேல் ஒருமாளிகை சிருட்டிப்பித்து, அதிலே தாம் வீற்றிருந்து கொண்டு, "யாவர்வரினும் உள்ளே விடவேண்டுவதில்லை." என்று சித்தரை வாயிற்காவலராகநிறுத்தி, அவரால் தினமுந்

கொடுக்கப்பட்ட காய், கனி, கிழங்கு முதலியவைகளை உண்டு வந்தார்கள்.

தேவிமார் இங்ஙனமிருக்குநாட்களில், ஒருநாள் முருகக் கடவுள் திருவுளங்கலங்கி இவர்களை எங்குந்தேடி இளைத்தவர் போல நடித்துக்கொண்டு மயூராசலத்தையடைந்து, அம்மலை யின்மேலேறி, அதன்மேல் அதிவிசித்திரமாக நவமணிகளால் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் மாளிகையை உற்றுநோக்கி, அதனுள் ளேசென்று தேவிமார்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் ஆசை யால் ஓர் அரசகுமாரவடிவங்கொண்டு, கையிலே வேல் வாள் வில்முதலியவற்றையேந்தி அம்மாளிகையின் வாயிலிலேநுழை யப்போக; அத்தருணத்தில், காவலராக நின்ற சித்தர் சிவபி ரானருளிய சாபசம்பந்தத்தால் அவரை முருகக்கடவுளெனத் துணியாது, "இராஜகுமாரனே! இம்மாளிகையில் சித்த கன்னியர்கள் வசிக்கின்றார்கள்: நீயோ யுத்தசந்நத்தனாய் வந்திருக்கின்றாய்: நின்னோடெதிர்த்துச் சமர்புரிவார் இங் கொருவருமில்லை: அன்றியும், மநுநீதியறிந்த அரசர்களுக்கு ஒத்தவரசர்களோடன்றிச் சித்தர் முதலியவர்களோடு யுத் தஞ்செய்வதும் அறமன்று: ஆகையால், இதைவிட்டுப்போ வதேதகுதி." என்றார். இவ்வாறுரைத்தும், கேளாது கட வுள் உள்ளேசெல்லத் துணிதலைச் சித்தரறிந்து, உள்ளேயிருக் கும் தேவிமார்களைத்தியானித்து, அவர்களால் அத்திரசத்திர வித்தையுபதேசத்தோடு ஆயுதங்களையும் தேர் முதலியவற்றை யும் சிருட்டித்தருளப்பெற்று அவர்கள்கிருபையால் முருகக் கடவுளோடெதிர்த்து, அவரால்விடப்பட்ட ஆயுதங்களனைத் தையும் தடுத்தமையேயன்றி, அவர்விடுத்த வேலாயுதத்தையும் தேவிமார் தியானபலத்தால் கைப்பற்றினர். அக்காலையில், கட வுள் மிகுதியும் கோபமுடையவர்போல வில்யுத்தத்தைவிடுத்து, மல்லயுத்தந்தொடங்கிச் சித்தரது மார்பிலேயறைந்து கீழே தள்ளி, எலும்புகளொடியும் வண்ணம் குற்ற; அதனால், சித்தர்

மிகவும் சோபத்தையடைந்தும், கடவுளைப்பரிசிக்கப் பெற்ற தால் வினாவில் வருத்தம்நீங்கி, இவர் முருகக்கடவுளேயென்று உணர்ந்தெழுந்து நமஸ்கரித்துத் துதித்து, "சுவாமீ! அடியேன் செய்த இக்குற்றத்தைப்பொறுத்து, சாபத்தையும் நீக்கியரு ளல்வேண்டும்." என்று பிரார்த்தித்தார்.

முருகக்கடவுளும் அவ்வாறேயருள்செய்து உள்ளேயெழுந் தருளிச் சிங்காசனத்திலேவதிந்திருக்க; உடனே சித்தரும் தேவிமார்களை யலங்கரிப்பித்து அழைத்துவந்து அவர்ளோடும் வணங்கிநின்று, "அடியேன் புத்திரிகளாகப் பாவிக்கப்பட்ட இக்கன்னியர்களைத் தேவரீர் திருமணமுடித்து இத்தலத்தி லேயே எந்நாளும் வீற்றிருந்தருளல்வேண்டும்." என்று வேலா யுதத்தையும் சந்நிதியில்வைத்து விண்ணப்பித்தார். கடவுளும் அதற்கிசைந்து, சிவபெருமான் உமாமதேவியாரோடும் கணங் கள்சூழ எழுந்தருளும்படி தியானிக்க; எம்பிரானும் அவ்வாறே தேவியாரோடு மெழுந்தருளி மயன்வகுத்த மணமண்டபத் திலே வீற்றிருந்தார். முருகக்கடவுள் சிவபெருமானுடையஆஞ் ஞையால் பிரமதேவர் திருமணச்சடங்குநடத்த, சித்தர் தத்த நீர்வார்க்க, கன்னியரிருவரையுந் திருமணம்புரிந்தார். அவ்வமை யத்தில் சிவபெருமான் சித்தரைநோக்கி, "நம்முடைய சாபத் தினின்று நீங்கியநீ இந்த ஸ்தலத்தில் நமது குமாரனுகிய சுப் பிரமணியனேடு இன்னும் ஐந்நூறுவருடமிருந்து உலகத்தில் சைவசமயத்தை விர்த்திசெய்து பின் நம்மிடத்திற் கலப்பா யாக." என்று கட்டளையிட்டு, தமது திருவருட்குறியாகிய ஓர் சிவலிங்கமும் அங்கேதோன்றும்படி அநுக்கிரகித்து எழுந் தருளினர்.

அவ்வாறே சித்தர் முருகக்கடவுளோடு மயூராசலத்தி லிருக்கும்போது, ஒருநாள் கடவுள் சித்தரைநோக்கி, "நீ நம் பெருமான் ஆக்கினைப்படியே பூமியிற்சென்று பக்குவர்களுக்கு ஞானேபதேசஞ்செய்து வரக்கடவை." என்று கட்டளை

யிட்டு, முத்துச்சிவிகை முதலியவற்றையுங் கொடுத்து அனுப்பி யருள ; சித்தர் சிவிகையிலேறி, அடியார்கூட்டத்தோடும் பல தேசங்களினுஞ்சென்று, அங்கங்குள்ள அன்பர்களுக்கு வேதாகமங்களினுயர்ச்சியையும் அவற்றிற் கூறப்படும் சைவசமயத்தினருமையையும் அதற்குரிய விபூதி ருத்திராக்ஷ பஞ்சாக்ஷரங்களின் பெருமைகளையும் இவற்றைக் கைக்கொண்டு சிவபெருமானை வழிபட்டாலன்றி முத்திப்பேறில்லையென்பதையும் உபதேசித்து, தம்முடைய ஆச்சிரமத்தை யடைந்து, அங்கே பிரசன்னராகவிளங்கும் முருகக்கடவுளை நமஸ்கரித்து நின்றனர். சிவஞானத்தை யாவருக்கும் உபதேசித்துவந்தமையாற் சித்தருக்கு **சிவஞானபாலசித்தர்** என்னுந் திருநாமமுண்டாயிற்று. அவ்வேளையில், எம்பிரான் சித்தரைநோக்கி, "வேண்டியவரங்களைப் பெற்றுக்கொள்." என்று கட்டளையிட ; சிவஞானபாலசித்தர் நமஸ்கரித்துநின்று, "ஐயனே! அடியேனுலுண்டாக்கப்பட்ட இந்தமடத்திலே அடியேனுடையசீடன் ஆசாரியாபிடேகம்பெற்று மாணுக்கர்களுக்கு ஞானோபதேசம்புரிந்துகொண்டு விளங்கும்படி தேவரீருடைய திருவருளைப் பதிவித்தல்வேண்டும்." என்றுவிண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டனர்.

முருகக்கடவுள், இதற்குமுன்னே * பச்சைக்கந்த தேசிகர் மரபிலே புத்திரப்பேறில்லாமல்வருந்திய அம்மவைபென்பவள்

* இவ்வாசிரியர் கன்னடதேயத்திலேயவதரித்து, மல்லிகார்ச்சுன பருப்பதத்திலே சிலகாலந்தவம்புரிந்து, சிவானுக்கிரகம் பெற்று, பின்னர் தென்றிசைநோக்கி வருங்கால்வழியிலே, சோமேசர் கட்டமுதளிக்க வுண்டு, மலையனூரையடைந்து, அங்கே, சலத்திற்பதிந்து கிடந்த மரகதக்கடகமானது தானேவந்து தமது திருமேனியிலே பச்சையொளி பரப்பிப் பிரகாசிக்கும்படி அற்புதங்காட்டியருளி அதுகண்ட அரசனால் யானைமுதலிய பலவிருதுகளுந்தந்து உபசரிக்கப்பெற்று, சிதம்பரத்தையடைந்து தெய்வீகமுற்று விளங்கியிருந்தவர்.

பெருமுக்கன் மலையையடைந்து பாலசித்தர் திருவுளப்பாங்கின் படியே தினந்தோறும் திருவமுது கொள்ளும்படி சதுரக்கள்ளிப்பாலைக் கறந்துகொடுத்துக் கொண்டிருக்க ஒருநாள் தயைகூர்ந்து அப்பாலசித்தரளித்த பாற்பிரசாதசேடத்தாலுதித்து அருகே தொண்டுபூண்டொழுகி நிற்கும் புதல்வனையழைத்து, சந்நியாசாச்சிரமந்தந்து, ஆசாரியாபிடேகமும் ஞானோபதேசமும்புரிந்து தமது அம்சத்திலே ஓரம்சம் அவரிடத்திலேயே பதியும்படிசெய்து, "நீ பாலையுணவாகக்கொண்டு சீடபரம்பரையோடு சிவஞானதேசிகனென வாழ்வாயாக." என்று அநுக்கிரகித்து, மடத்திலிருத்தி, புன்பு சித்தரை நோக்கி, "பிரமநிலையுணர்ந்த நீ பாலவயதோடும் சித்தனாகத்தங்கியிருந்தமையால் இவ்வாச்சிரமத்திற்கு * பிரமபுரமெனவும் பாலசித்தர்மடமெனவும் பெயர்வழங்குக." என்று திருவாய்மலர்ந்து, அவருடன் மயூராசலத்தையடைந்து, முன்னர் சூரனுக்கருளிய வரத்தின்படியே தமது தேவிமார்களோடும் வீற்றிருந்தருளினார். சித்தரும் அம்மலையிலே சிலகாலமிருந்து மிதுனமாதத்தில் திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்திலே அம்முருகக்கடவுளுடைய சந்நிதிக்குத் தென்பக்கத்தில்விளங்கும் சிவலிங்கமயமாயினார். †

சிவஞானதேசிகர் அதுகண்டு அற்புதமுடையராய்ப் பலவாறு துதித்து, முருகக்கடவுளுக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானுக்கும் நித்திய நைமித்திகங்களைக் காலந்தோறும் வழுவாமல் நடத்திக்கொண்டு மயூராசலத்திலும் பொம்மபுரத்திலும் சில காலமிருந்தனர். பின்பு காஞ்சீபுரத்தையடைந்து, ஏகாம்பரநாதனைத்தரிசித்து, அன்பர்கட்கு அருள்பாலித்து இருக்கும்

---

* பிரமபுரம் என்பது பொம்மபுரமென்றாகி பொம்மையபாளையமென மருவிற்று.

† இச்சரித்திரவிரிவை மயூராசலபுராணத்துட் காண்க.

பொழுது, விஷந்தீண்டியிறந்த ஒருவனை அன்பர் வேண்டுகோளின்படி உயிர்ப்பித்து, அவ்விடத்திலே எக்காலமும் விஷவாதனையில்லாதிருக்கவும் அநுக்கிரகித்தனர். அதுகேட்டு அந்நாட்டையாளும் நபாபு வென்பவன், தன்மனைவிக்கு நேரிட்டிருக்கும் கொடிய சூலைநோயைத் தணிப்பித்துக்கொள்ளும் உத்தேசமுடையவனாய்ச் சந்நிதியையடைந்து வணங்கி விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள; அவனைநோக்கி, "ஏகாம்பரநாதர் சந்நிதிமுதலியவற்றில் உன்னாற்குறைக்கப்பட்ட நித்தியநைமித்திகங்களை முன்போல நடத்துவையாயின் இந்நோய்நீங்கும்." என்று கட்டளையிட்டு, விபூதியால் அந்நோயைத்தணித்து, ஆலயங்கட்கு முன்னையினுமதிகமாக நிபந்தனைகளை நடத்துவித்து, அங்கே அவனால் விளைநிலமுதலியவைவிடுத்துக் கட்டுவிக்கப்பட்ட திருமடத்தில், அடியார்களால் மகேசுரபூசை முதலியவற்றை நடத்திக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தனர்.

சிலநாட்சென்றபின் அங்ககன்று, வழியிலுள்ள தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு * செய்யூரையடைந்து, அங்கே வேளாளரிற்சிலர் பரிசோதனையினிமித்தம் ஓர்புதுக்குடத்தில் நிறைத்து மறைத்துக்கொண்டுவந்த வெண்மணலைச் சருக்கரையாக்கி, யாவருக்குமளித்து, அவர்களால் நிலமுதலியவைவிடுத்துக் கட்டுவிக்கப்பட்ட திருமடத்தில் வதிந்திருந்து, பின்பு தக்ஷிணயாத்திரையைவிரும்பி, சிதம்பரத்தையடைந்து, ஸ்ரீ நடேசப்பெருமானைக் காலந்தோறும் தரிசித்துக்கொண்டு சில தினம் வசித்துநீங்கி, இடையிலுள்ள தலங்களையும் தரிசித்து, மதுரையையடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு தங்கியிருந்தனர். அக்காலையில், தையல்வேலை செய்பவனொருவன் புதல்வற்பேற்றைவிரும்பி அது காரணமாக மீனாட்சியம்மையின் சந்நிதியிற் கட்டுதற்கு அறுபத்துநான்குதிருவிளையாடல்

* சேயூரென்பது செய்யூரென வழங்குகின்றது.

களையும் நெடுங்காலமாகத் தையலாற்சித்திரித்த ஒரு அரியபடாத்தை அந்த அம்பிகையின் கட்டளைப்படியே, சிவஞானதேசிகர் சந்நிதியில்வைத்து, மனைவியுடன்வணங்கி விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ள; உடனே அச்சித்திரபடாத்தைநோக்கி திருவுள மகிழ்ந்து, அவ்விருவருக்கும் மூப்பையகற்றி, இளமையைத்தந்து, புத்திரப்பேற்றையுமளித்து, அத்தலத்தினீங்கி, மற்றையதலங்களையுந் தரிசித்து விருத்தாசலத்தை யடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு சிலநாள் வாசஞ்செய்து, பொம்மபுரியைச்சேர்ந்து, தெய்வீகசித்தியோடு விளங்கியிருந்தார்.

இங்ஙனம் விளங்குநாட்களில், ஜீவகருணையால், அநேகருக்கு விபூதியளித்துக் கூன் குருடு முடமுதலிய அங்கவீனங்களையும், குடர்நோய் வெப்புநோய் காசமுதலிய கொடியவியாதிகளையும், மாந்திரிகர்களால் நீங்காதுவருத்திநின்ற வலிய பேய்முதலியவற்றையும் நீக்கியருளினார். இவற்றை அடுத்த கூனிமேட்டிலிருந்த ஓர் மாந்திரிகன்கண்டு, பொறாமைகொண்டு செஞ்சியையடைந்து, திரியம்பகமகாராஜாவைக்கண்டு, "ஐயா! தங்களாளுகையிலமைந்த பொம்மபுரத்திலிருக்கும் சிவஞானதேசிகரென்பவர் மிகவும் சித்துடையவர்போல நடித்துச் சனங்களைவஞ்சிக்கின்றனர்: ஆகையால் அவரைப் பரீக்ஷித்து நமது நாட்டைவிட்டகற்றுவதே தகுதி." என்றனன். அதுகேட்ட அரசன் உடனே இளமைதொடுத்து நரைமுதிர்ந்த கூந்தலையுடைய தன்பெண்ணையும் அழைத்துக்கொண்டுவந்து சிவஞானதேசிகரையடைந்து, தன் கருத்தை அச்சத்தோடு விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ள; அப்பொழுதே திருநீற்றினால் அந்நரையை மாற்றுவித்தருளினார். அதுகண்ட மாந்திரிகன் இவரை ஓர்வகையாகமருட்டி ஊரைவிட்டகற்றவேண்டுமென்னும் உத்தேசங்கொண்டு, அரசனைநோக்கி, "எங்களிருவருள் கடலினுள்ளேமூழ்கிக் கரையேறுபவர்களே சித்தியில்வல்லவர்

கள்." என்று வீண்வாதஞ்செய்ய; அரசர் ஞானதேசிகரநு மதிபெற்று, அவர்களோடு தோணியேறிச்சென்று, அவ்விரு வரும் கடலினுள்ளேமூழ்கியவுடன் கரையையடைந்து, அத ற்குமுன்னமே அங்குவந்து வீற்றிருக்கும் ஞானதேசிகரைக் கண்டு, அதிசயித்துவணங்கி, அம்மாந்திரிகன் ஒருமீனால் விழுங் கப்பட்டதை அவ்வாசிரியராற் கேள்வியுற்று, மனம்வருந்தி, "ஐயனே! தேவரீருக்கு அபராதியாகிய அம்மாந்திரிகனை மீன்வாயினின்றும் வரவழைத்தருளல்வேண்டும்." எனப் பிரா ர்த்தித்தார். அவ்வரசர் வேண்டுகோளின்படியே அவனை யுயி ர்ப்பித்து, நல்லறிவு போதித்து, அடிமையாக்கிக்கொண்டருளி னர்.

அப்பொழுது, அரசர் மனமகிழ்ந்து பொம்மபுரத்திலே ஒரு பெரியதிருமடங்கட்டுவித்து, அதிலே எவர்கள் எப்பொ ருளைவிரும்பினும் ஈதற்குவேண்டும் சிலகிராமங்களைச் சர்வமா னியமாகச் சிலாசாசனமெழுதி நியமித்துவிட்டு, யானைமுத லியபற்பல விருதுகளையுங் காணிக்கையாகக்கொண்டு, ஞான தேசிகர் சந்நிதியையடைந்து, "எம்பெருமானே! இவற்றை அங்கீகரித்து அடியேங்களைச் சந்ததிபரம்பரையாக ஆட்கொ ண்டருள்வதுமல்லாமல் இப்பொழுது அடியேனுக்கு மிகுதியும் சத்துருக்களாயுள்ளவர்களைவெல்லும் ஆற்றலையும் தந்தளித்தல் வேண்டும்." எனவணங்கிப் பிரார்த்திக்க; தேசிகர் அவ்வாறே வென்று அரசாளும்படி ஆசீர்வதித்துத் திருநீறளித்து * அணுக் கத்தொண்டராகக்கொண்டு, அவரால் சில திவ்வியதலங்களில் அடியவர்கள் ஆராதனையின் பொருட்டுத் திருமடங்கட்டுவித் து, மயூராசலத்திலும் பொம்மபுத்திலும் முருகக்கடவுளுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் அடியவர் பூசைமுதலியவற்றிற்கும் வே ண்டும் நிபந்தனைகளை யேற்படுத்தியருளினர். அன்றியும், நடு

* அணுக்கம் - சமீபம்.

நாட்டிலே சிலபாகத்தை யாண்டுகொண்டிருந்த சிதம்பரபூப தியென்பவர், தமதரசுரிமையை வேற்றரசன் கவர்ந்துகொண் டமையால், ஒருவகைவெறுப்புத்தோன்றி, இனிபிக்ஷையெடுத் துண்டு பெரியோர் பணியியற்றியுய்தலே தகுதியெனத்துணி ந்து, பொம்மபுரத்தையடைந்து, இயன்ற பணிகளை இயற்றிக் கொண்டிருக்க; ஒருதினம் தேசிகர் திருவருள்கூர்ந்து, அவர் பக்கத்திலிருந்த சிலசேனைகளைக்கொண்டே பகைவனைவென்று அரசாளும்படியாசீர்வதித்துத் திருநீறளித்து, இவரையும் அடி மையாகக்கொண்டு, தாம் தம்மையடைந்த மாணுக்கர்களுக்கு ஞானேபதேசம்புரிந்துகொண்டு சிவயோகசமாதியில் வீற்றி ருந்தருளினுர். இதுநிற்க.

காஞ்சீபுரத்திலே, ஏறக்குறைய இருநூற்றெண்பதுவரு டங்களுக்குமுன் தொண்டைமண்டலவேளாளர்க்குத் தீக்ஷா குருவாகக் குமாரசுவாமிதேசிகர் என்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர், திருக்கார்த்திகைத்தரிசனத்திற்காகத் திருவண்ணுமலே யாத்திரைக்குப்புறப்பட்டு, ஒருநாள் வழியில், ஒரு நந்தனவ னத்திற்றங்கிச் சிவபூசைமுடித்து, அன்றுசாயங்காலமே தாங் குறித்த அத்தலத்தையடைந்து, அங்குள்ள ஈசானியதீர்த்தத் திலே அநுட்டானஞ்செய்துகொண்டு, "பூசைப் * பேடகம் எங்கே?" என்று பரிசனர்களிடத்து வினுவ; அவர்கள், பகலி லேதங்கியிருந்த இடத்தில்வைத்து மறந்துவந்ததாக அச்சத் தோடு விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அது கேட்டு, மிக மனக் கலக்கமுற்று, அப்பரிசனர்களை பகற்றங்கியிருந்த நந்தனவனம் வரையும் பரிசோதித்துவரும்படி அனுப்பிவிட்டுத் தாம் ஓரி டத்திற்போய், நம்முடைய ஆன்மார்த்தமாகிய உடையவரை விட்டுப்பிரியும்படி நேரிட்டதே! என்னும் வருத்தத்தால் அன் றிரவுமுழுதும் நித்திரையின்றி, சிவத்தியானஞ்செய்துகொ

* பெட்டகம் என்பதும் வழக்கம்.

ண்டிருந்தனர். அத்தருணத்தில், அவரது சிவபுண்ணியமுதிர்ச்சியினாலே திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமான், ஓர் சங்கமத்திருவுருவங்கொண்டு, அவரிடத்திற்கெழுந்தருளி, தம்மெதிர்வந்து தமக்குநிகழ்ந்த ஆபத்தைத்தெரிவித்து அன்பொடுவணங்கி நின்ற அவர்மீது கிருபாநோக்கஞ்செய்து, "நீர் அங்கம்வேறு இலிங்கம்வேறாக இருந்தமையால் இவ்வாறு பிரியும்படி நேரிட்டது: இலிங்காங்க சம்பந்தியாயிருந்தால் இவ்வண்ணம் நேரிடுதலியலாது: உமது பூசைப்பேடகம் நாளையுதயத்தில் வந்துசேரும்: நீர் இதுமுதல் இலிங்கதாரணஞ்செய்து கொள்ளும்." என்று அநுக்கிரகிக்க; அவர், இச்செய்கை தமதுசீடர் பந்துக்கள் முதலானவர்களுக்கு விரோதமாக இருக்கும் என்பதை விண்ணப்பித்து நின்றனர். அதுகேட்ட சிவபெருமான், "அந்தச் சீடர்முதலியோரால் பெறப்படும் பயன் சிறிதுமில்லை: நமது கட்டளைப்படி நீர் சிவலிங்கதாரணஞ் செய்துகொண்டால் உமக்கு மூன்று புத்திரர்களும் ஒருபுத்திரியும் பிறப்பார்கள்: அவர்களால் இம்மை மறுமை யின்பங்களும் முத்தியுஞ்சித்திக்கும். ஆதலால், இவ்வாலயத்திற்குத் தெற்குவீதியிலுள்ள மடத்திலிருக்கும் குருதேவரிடத்திலே தாரணதீக்ஷை செய்துகொள்ளும்." என்று வற்புறுத்தி ஆஞ்ஞாபித்து, வீரசைவ சமயாசார நெறிகளையும் போதித்து, அவ்வாறே குருதேவருக்குங் கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினர்.

மறுநாற்காலையில், சிவபெருமானது திருவாக்கின்படியே பூசைப்பேடகம் வரப்பெற்று, ஸ்ரீகுருதேவரா லனுப்பப்பட்ட அடியார்களோடு மடாலயத்தையடைந்து, குருதேவரைத்தரிசித்து, அவராலே தாரணதீக்ஷைசெய்யப்பெற்று, திருக்கார்த்திகைத்திருவிழா நிறைவேறியபின் குருதேவரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, காஞ்சீபுரத்துக்குவந்து, தமது அநுட்டானப்படியே சீடர்களுக்குந் தாரணதீக்ஷை செய்துகொண்டிரு

க்க; அக்காலத்திலே. அவருக்கு அண்ணாமலையார் அநுக்கிரகித்தபடியே மூன்றுபுத்திரர்களும் ஒருபுத்திரியும் அவதரித்தார்கள். தந்தையராகிய குமாரசுவாமிதேசிகர், களிகூர்ந்து அவர்களுக்கு, முறையே சிவப்பிரகாசம், வேலாயுதம், கருணைப்பிரகாசம், ஞானம்பிகை என்று நாமகரணந்தரித்து, முதன் மூவரும் கல்வியிற்பயின்று வருங்காலத்தில், சிவலிங்கவயிக்கியமாயினர்.

பின்பு மூத்தவராகிய சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், தமது சகோதரர் முதலியவர்களோடு திருவண்ணாமலைக்குப்போய் குருதேவரைத் தரிசித்து, அங்கே வாசஞ்செய்துகொண்டு, தமது கல்விமுயற்சியிற்றளராது வாழும் நாள்களுள் ஒரு நாள், அந்தச் சோணசைலத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து வரும்போதே, சோணசைலமாலையெனப்பெயரிய நூறு செய்யுள்களால் அதனைத் தோத்திரம்பண்ணினர். பின்னும் பேரிலக்கணங்களைப் பெரிதுங்கற்கவிரும்பி, தமது சகோதரர்களுடனே தக்ஷிணதேசத்திற்குப் பிரயாணமுற்று, வாலிகண்டபுரத்திற்குத் தென்பாகத்திலுள்ள துறைமங்கலம் என்னும் நகரத்தைச்சார்ந்த ஒரு நந்தவனத்தில், சிவபூசைசெய்துகொண்டிருந்தனர். அக்காலத்தில், அக்கிராமாதிபதியும் சிவலிங்கதாரியாயும் குருலிங்கசங்கமபத்தியிற் சிறப்புற்றவராயும்விளங்கிய அண்ணாமலைரெட்டியாரென்பவர் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் வரவைக்கேள்வியுற்று, அங்கடைந்து தரிசித்தமாத்திரத்தில், அவரிடத்தே அநுக்கிரகம் பெறவிரும்பி அடிமைபூண்டு, "சுவாமி! தேவரீர் இவ்விடத்தில் வாசஞ்செய்தருளவேண்டும்." என்றுபிரார்த்தித்து அவரை உடன்படுத்தி, தங்கள் குருவாகிய சென்னவசவையர்மடத்திற்கு மேற்றிசையில் ஒரு திருமடங்கட்டி, அதில் சுவாமிகளை எழுந்தருள்வித்து * அகோராத்தி

* அகோராத்திரம் - பகலிரவு.

ரம் பிரிவின்றி அணுக்கத்தொண்டராயமர்ந்திருக்க; சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், அவருக்குச் சன்மார்க்கங்களைப் போதித்துக்கொண்டு, இரண்டுவருஷம்வரையில் அங்கே எழுந்தருளியிருந்தார்.

அதன்பின்பு தாங்கொண்டகருத்தை நிறைவேற்றவிரும்பி, தக்ஷிணதேசத்திற்குச் செல்லல்வேண்டுமென்பதை அவருக்கறிவுறுத்தித் திருநெல்வேலியையடைந்து, தாமிரபர்ணி நதிதீரத்திலிருக்கின்ற சிந்துபூந்துறையில் தருமபுரவாதீனத்து வெள்ளியம்பலவாணசுவாமிகள் இலக்கணவிலக்கியங்களில் அதிவல்லவர்களாய் இருக்கின்றார்கள் என்பதைக்கேள்வியுற்று, அவ்விடத்திற்சென்று சுவாமிகளைக்கண்டு, தாம் இலக்கணங்கற்கவேண்டி வந்தமையைத் தெரிவித்துக்கொண்டனர். அச்சுவாமிகள், சுவாமிகளுடைய இலக்கியப்பயிற்சியை அறிதற்பொருட்டு, "கு, என்பதை முதற்கொண்டு ஊருடையான், என்பதை இடைப்பெய்து கு, என்பதையே, ஈற்றினுங்கொண்டு முடியும்படி ஒருவெண்பாப்பாடுக." என்றுகூற; சுவாமிகள்,

"குடக்கோடு வானெயிறு கொண்டாற்குக் கேழன்
முடக்கோடு முன்னமணி வாற்கு—வடக்கோடு
தேருடையான் றெவ்வுக்குத் தில்லைதோன் மேற்கொள்ள
லூருடையா னென்னு முலகு."

என்னும் வெண்பாவைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். மேலை வெண்பாவினுள் வடக்கோடு தேருடையான் என்று அமைத்தமையை அச்சுவாமிகள் வியந்துபாராட்டி, சுவாமிகளைத் தழுவித் தம்மருகிருத்திச், சுவாமிகள் சகோதரர்களாகிய வேலையசுவாமிகள் கருணைப்பிரகாசசுவாமிகள் என்னும் இருவருக்கும் ஒருபக்ஷத்துள் பஞ்சலக்ஷணங்களையும் பாடஞ்சொல்லிமுடித்தார். அதுகண்ட சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் பேரு

வகையுற்று, அண்ணாமலைரெட்டியாரென்பவர் தங்களுக்கு வழிச்செலவிற்குபகரித்த மூன்னூறுபொன்னையும் குருதக்ஷிணையாகவைத்து உபசரிக்க ; அச்சுவாமிகள், "இது நமக்குவேண்டுவதில்லை : தூஷித்தலையே இயல்பாகக்கொண்டு திருச்செந்தூரில்வசிக்கும் தமிழ்ப்புலவரொருவரைத் தங்கள் முன்னிலையில் வெற்றிகொண்டு அவர்வந்து நம்மைவணங்கும்படி செய்துகோடலே குருதக்ஷிணையாகும்." என்று மறுத்தருளினார்.

அவர்கருத்தறிந்த சுவாமிகள் அதற்குடன்பட்டு, அவர் மாணாக்கரோடும் திருச்செந்தூருக்குப்போய், முருகக்கடவுளைத் தரிசனஞ்செய்து பிரதக்ஷிணம் வரும்போது ; அச்சுவாமிகளாற் சுட்டப்பட்ட தமிழ்ப்புலவர், எதிர்ப்பட்டுச் சிவப்பிரகாசசுவாமிகளை யாவரென்று அவருடன்வந்த மாணாக்கரிடத்திற்றானேவினாவி, மேற்படி சுவாமிகளிடத்திற் பாடங்கேட்ட சுவாமிகள் என்பதை அறிந்துகொண்டு, அவர்களைத் தமது வழக்கப்படியே தூஷிக்கத்தலைப்பட்டார். அப்பொழுது சுவாமிகளுக்கும் புலவருக்கும் கலகநேரிட ; புலவர், சுவாமிகளை நூதனவகையாற்பாடி வெற்றி பெறுவோமெனத்துணிந்து, "நாமிருவரும் நிரோட்டகயமகம் பாடுவோம் : முன்னர்ப் பாடிமுடித்தவருக்கு அஃதியலாதார் அடிமையாவோம்." என்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்தார். சுவாமிகள், தங்கருத்து நிறைவேறுதற்கு வாயில் இதுவே என்று கருதி அதற்கிசைந்தருளி, அவரோடு பாடத்தொடங்கி உடனே, அத்தலத்து முருகக்கடவுண்மீது நிரோட்டகயமக வந்தாதித்தொடையாக முப்பதுகட்டளைக்கலித்துறைபாடி முடித்தருளினார். அது கண்டபுலவர், தாம் ஒருசெய்யுளேனும் பாடிமுடியாமையையுணர்ந்து, சுவாமிகளுடைய திருவடிகளைவணங்கி, "அடிமையாயினேன்." என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய ; சுவாமிகள், தமதடிமையாயமைந்த அப்புலவரை ஆதீனத்திற்கழைத்துவந்து

அச்சுவாமிகளுக்கு அடிமையாக்கி விட்டார். அச்சுவாமிகள் திருவுளமகிழ்ந்து, சிவப்பிரகாசசுவாமிகளைப்பார்த்து, "தாங்கள் பாடியசெய்யுளில் சிவபிரானுக்குரியதலம் சிதம்பரமேயெனச்சுட்டிக் குறிப்பால் விளக்கினமையால் அத்தலத்திலே சிலகாலம் வாசஞ்செய்தருளுக." என்று விடைகொடுத்தனுப்பியருளினர்.

சுவாமிகள் அவ்விடத்திநின்றும் நீங்கி, சிவஸ்தலங்கடோறுஞ்சென்று சுவாமி தரிசனஞ்செய்து, துறைமங்கலத்தைச்சார்ந்து, முன்போலவே அண்ணாமலைரெட்டியா ரென்பவருக்குத் திருவருள்பாலித்து, அவரது வேண்டுகோளின்படி அவராளுகையிலமைந்த வாலிகண்டபுரத்தின் வடமேற்பாகத்துள்ள திருவெங்கைமாநகரத்திலே, தம்பொருட்டு அவராற் கட்டப்பட்ட திருமடத்தில் வீற்றிருந்துகொண்டு, அத்தலத்திலுள்ள பழமலைநாதர்மீது **திருவெங்கைக்கோவை, திருவெங்கைக்கலம்பகம், திருவெங்கையுலா, திருவெங்கையலங்காரம்** என்னும் நான்கு பிரபந்தங்களை இயற்றியருளினர். அக்காலத்தில் ஒருநாள், அவ்வூர்ப்பிடாரியாரது உற்சவ இரதத்தால், அடியார்க்குபயோகமாகத் திருமடத்தெதிரிலிருந்த முருங்கைமரம் அழிந்தமைகண்டு,

"திருந்துதமி ழிலக்கணவைந் திணைக்கோவை விருத்தகிரிச்
செல்வற் கோதும்
பெருந்தகைமை யுடையம்யாம் விடுமோலை வெங்கைநகர்ப்
பிடாரி காண்க
விரும்புவியி லொருமுருங்கைக் கொம்பொடியா மற்காத்தி
ருக்கு நீநம்
முருங்கைதனை வேரோடுங் களைந்தனையென் றுலனக்கு
முறைய தாமோ."

என்னும் திருவிருத்தத்தை அருளியமாத்திரத்தே, அவ்விரதம் அழிந்தொழிய; தாம் சிலகாலமங்கிருந்து, துறைமங்கலத்தை யடைந்தருளினர்.

அக்காலத்திலே, அண்ணுமலைரெட்டியாரென்பவர், சுவாமிகளை "தேவரீர் விவாகம் செய்துகொள்ளவேண்டும்." என்று பிரார்த்திக்க; சுவாமிகள் :—

"சேய்கொண்டா ருங்கமலச் செம்மலுட னேயரவப்
பாய்கொண்டா னும்பரவும் பட்டீச் சுரத்தானே
நோய்கொண்டா லுங்கொளலா நூறுவய தளவிருந்து
பேய்கொண்டா லுங்கொளலாம் பெண்கொள்ள லாகாதே."

எனவும்,

"நிட்டையிலே யிருந்துமனத் துறவடைந்த பெரியோர்க
ணிமலன் றாளை
இட்டையிலே தொடுத்துமுத்தி பெருமளவும் பெரியசுகங்
கிடைக்குங் காம
வெட்டையிலே மதிமயங்குஞ் சிறுவருக்கு மணம்பேசி
விரும்பித் தாலி
கட்டையிலே தொடுத்துநடுக் கட்டையிலே கிடத்துமட்டுங்
கவலை தானே. எனவும்,

விடையளித்தருளினர். சுவாமிகள் கருத்துணர்ந்து, பின்பு வேலையசுவாமிகளைப் பிரார்த்திக்க; அவர், சிவப்பிரகாசசுவாமிகளுடைய கட்டளை எவ்வாறுமோ என்னுங் கருத்தால் உடன்படல் மறுத்தலென்னும் இரண்டுமின்றி மௌனராயிருந்தனர். பின்னர் யாத்திரையினின்றும்வந்த கருணைப்பிரகாசசுவாமிகளிடத்தில் தமது வேண்டுகோளை விண்ணப்பஞ் செய்தமாத்திரத்தில், அவர் அதற்குத்தரமாக,

"நாணி யென்பதை நாரியென் றுரைத்திடு நசையால்
வேணு வானது விளைந்துபோய்ப் புகுந்தது வென்றாற்
காண லாவதோ ருருவமெய்ந் நாரியைக் கண்டாற்
பூணு வார்மயல் காளைய ரென்பதும் புதிதோ."

என்னும் கலித்துறையைப்பாடித் தமதுகருத்தை உள்ளபடி தெரிவித்தார்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், தம்பின்னோராகிய இருவர்கருத்தையும் உணர்ந்து, அவர்களுக்குத் தாம் துறவறம் பூண்டமையைத் தெரிவித்து மணம்புரிவித்து, அத்தருணத்திலே யாவரும் பேருவகையுறும்படி விநோதமாக,

ஐயனின் சென்னிமிசை யுறைகின்ற மடமங்கை
யாரென்ன வுமை வினவவு
மன்னதொரு மடமங்கை யன்றுவெண் டிரைகொழித்
தழகொழுகு தண்புன லெனத்
துய்யவொளி யானனங் கரியவிழி காதுவாய்
தோயத்தி லுண்டோ வெனச்
சொல்லருங் கமலமலர் காவிமலர் கொடிவள்ளை
தூயசெங் குமுத மென்னப்
பொய்யென நினைத்துநற் கொங்கையுங் கூந்தலும்
புனலினிடை யுண்டோ வெனப்
புற்புதஞ் சைவலம தெனவே மறுத்துப்
புகன்றிடுதி நங்கா யெனத்
தையலவ ளேனென்ன நாணொடு வணங்கியென்
றன்பிழை பொறுத்தி டென்றே
சங்கர னுரைத்திடத் திருவுள மகிழ்ந்தசிவ
சங்கரி யுமைக் காக்கவே. எனவும்,

அரனவ னிடத்திலே யைங்கரன் வந்துதா
　　னையவென் செவியைமிகவு
மறுமுகன் கிள்ளினு னென்றே சிணுங்கிடவு
　　மத்தன்வே லவனைநோக்கி
விரைவுடன் வினவவே யண்ணனென் சென்னியில்
　　விளங்குகண் ணெண்ணினனென
வெம்பிடும் பிள்ளையைப் பார்த்துநீ யப்படி
　　விகடமேன் செய்தாயென
மருவுமென் கைந்நீள முழமளந் தானென்ன
　　மயிலவ னகைத்துநிற்க
மலையனாய னுதவவரு முமையவளை நோக்கிநின்
　　மைந்தனைப் பாராயெனக்
கருதரிய கடலாடை யுலகுபல வண்டங்
　　கருப்பமாப் பெற்றகன்னி
கணபதியை யருகழைத் தகமகிழ்வு கொண்டனள்
　　களிப்புட னுமைக்காக்கவே. எனவும்,

அம்பிகை யரன்றன்னை நோக்கியுன் னுபரண
　　மரவமென வுமையைநோக்கி
யரியரவ சயனத்தை யரவுருவ மானத்தை
　　யறியாய்கொல் சிறிதுமென்ன
நம்பிமனை தொறுமிரந் துணுமாண்டி நீயென்ன
　　நான்றுத னறிவேனென
நவையுறும் பொய்புகன் றீரெனப் பாரத
　　நடந்ததே கரியாமென
வெம்பியொரு வன்பிரம் பாலடித் தானென
　　விளங்கிழை யொருத்திதாம்பால்
வீசினது சொல்லென்ன வெண்ணு யிரம்பெண்கண்
　　மிகுகற்பை நீக்கினையெனப்

பம்புகற் பிணிலோ ரிரட்டிப்பு நீக்கினது
 பதருமனீகேளெனப்
பரமருட னிவ்வாறு விளையாடு பச்சைப்
 பசுங்கொடி யுமைக்காக்கவே. எனவும்,

அச்சுத னளிப்பனில முமதுநே யன்வித்தை
 யருளுவன் பலபத்திர
னலமுதவு வன்சமன் பகடவ னந்தமக்
 கானதோ ரொருதுமுண்டே
முச்சிர வயிற்படை யிணைக்கொழுவ தாக்குவோ
 மொய்ம்புட னிழுத்திறுக்க
முந்திய வடக்கயிற் றுடன்மற்று நமதன்பர்
 முன்போ யிரந்துகொள்வோ
மிச்சையுடை நமதிளைய தனையனு கியகந்த
 னினிமையொடு மாடுமேய்ப்ப
னினியுழுது ப்யிரிடுத னன்றுநன் றிதைவிட்
 டிரந்துண்ப தீனமெனவே
கச்சுமுலை மாதுமை யுரைத்திடும் புத்தியைக்
 கைக்கொண் டுளத்திலிதுநற்
காரிய மெனக்கருதி மெத்தக் களித்திடுங்
 கண்ணுத லுமைக்காக்கவே. எனவும்,

கவுரிகம லாயர னிரந்தசோ றுணவெனக்
 கமலைமண் கண்டேனெனக்
காளையொன் றேயரற் கெனமாடு மேய்த்ததைக்
 கட்டிடைய னுரோ வெனச்
சிவனொருவர் தாதென்ன வத்தூது சென்றகதை
 செப்பிலொரு பாரத மெனச்
சேரோடு திருடினு னரனெனக் கட்டுண்ட
 செய்திநா மறிவோ மென

வவையினட மாடினு னரனென்ன வவ்வாட
லரவமறி யாதோவென
வாலமதை யுண்டன னரனென்ன மண்ணுண்ட
வதனையறி யோமோவென
விவரமொடு மலைமகளு மலர்மகளு மிவ்வாறு
விளையாடு மிவர்கடுணையா
மேவிவரு புத்ரமித் திரகளத் திரருடன்
மேன்மேலு மிகவாழியே.

எனவும், சிலசெய்யுள்களால் ஆசீர்வதித்தருளினர்.

பின்பு தம்மிடத்தன்பு பூண்ட அண்ணாமலை ரெட்டியாரோடு சிதம்பரத்திற்கு எழுந்தருளி, அங்கே ஒரு திருமடங் கட்டுவித்து அதில் வீற்றிருந்து, சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, சிவப்பிரகாசவிகாசம், தருக்கபரிபாஷை, சதமணிமாலை, நால்வர்நான்மணிமாலை என்னும் பிரபந்தங்களைச்செய்தருளி, அத்தலத்தை அருமையாகநீங்கி, பிறதலங்களையும் வணங்கி, திருக்காட்டுப்பள்ளியையடைந்து, சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு தங்கியிருந்தனர். அங்கிருக்கும்போது, கல்வியறிவிற்சிறந்த ஒருபெண் வீதியினிடத்தே உப்புவிற்றலைக் கண்டு, இரக்கமுற்றுத் திருநோக்க தீக்ஷைசெய்து, அவளது கல்வியறிவையும் பரிபக்குவத்தையும் உணர்ந்து, அவளுடைய புலமையைப் பிறர்க்குப்புலப்படுத்தத் திருவுளங்கொண்டு,

"நிறைய வுளதோ வெளிதோ கொளுவேம்
பிறையை முடிக்கணிந்த பெம்மா - னுறையுந்
திருக்காட்டுப் பள்ளி திரிபாவாய் நீயிங்
கிருக்காட்டுப் பள்ளி யெமக்கு."

என்னும் வெண்பாவைத் திருவாய்மலர்ந்தருளியமாத்திரத்தே; அப்பெண்,

"தென்னுங்கு தில்லைச் சிவப்பிரகா சப்பெருமான்
பொன்னுங்கு சேவடியைப் போற்றினே-மன்னுன்
றிருக்கூட்ட மத்தனைக்குந் தெண்டனிட்டோங் தீராக்
கருக்கூட்டம் போக்கினுேங் காண்."

என்னும் வெண்பாவைப் பாடிக்கொண்டு, தரிசனவேதியி னெதிர்ப்பட்ட இரும்புபோல மனமுருகி மிக்க விரைவொடு விழுந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து கூப்பியகரத்தினளாய்நிற்க; அப் பெண்ணிற்கு உண்மைஞானமுண்டாகும்படி கிருபாநோக்கஞ் செய்தருளினுர்.

அதன்பின் காஞ்சீபுரத்தைத் தரிசிக்கவிரும்பி அண்ணு மலைரெட்டியாரோடும் பிரயாணப்பட்டு வரும்போது, வழி யிலே சாந்தலிங்கசுவாமிகளைக்கண்டு, கலந்து களிகூர்ந்தபின் அவரைநோக்கித்"தாங்கள் பேரூரொன்னும் திவ்வியதலத்தினின் றும் எதையுத்தேசித்து எழுந்தருளியது." என்று வினவ; அ வர், "சிவஞானபாலையதேசிகரைத் தரிசித்தல்வேண்டுமென்னு ம்பெருங்காதலால்வந்தேன்." என்றுரைத்தருளினர். பின்னர், இருவரும் பேருவகையுற்றுப் பொம்மையபாளையத்துக்குச் சமீ பமாகிய புத்துப்பட்டு என்னும் நகரத்தை யடைந்தவுடன், சாந்தலிங்கசுவாமிகள் சுவாமிகளை நோக்கி, "நாமிருவரும் சிவ ஞானபாலையதேசிகரைத் தரிசிக்கவேண்டியிருப்பதால் அவர் கண்மீது சிலதோத்திரங்கள் பாடுக." என்று பிரார்த்திக்க, சுவாமிகள், "நாம் நரஸ்துதி பண்ணுகிறதேயில்லை." என்று மறுத்துவிட்டு, சாந்தலிங்கசுவாமிகளோடு அவ்வூரிலுள்ள ஐய ஞர்கோயிலின்புறம்பில் அன்றிரவு துயில்கொண்டார். அப் பொழுது, முருகக்கடவுள் மயில்வாகனுருடராய் எழுந்தருளி ஒருபாத்திரத்தில் விடுபுஷ்பங்களைவைத்து "இவற்றை மாலை யாகத்தொடுத்து நமக்கு அணியக்கடவாய்." என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்ததாகக் கனவுகண்டு, சாந்தலிங்கசுவாமிகளுக்

குத் தெரிவிக்க; அவர், "சிவஞானபாலையதேசிகர் முருகக்கடவுளிடத்து அதிபத்திமைபூண்ட உள்ளத்தோடு விளங்கியிருத்தலால் அதுபற்றியே அக்கடவுள் தங்களுக்குச் சொப்பனத்தில் அத்தேசிகர்மகிமையை இவ்வாருகப் புலப்படுத்தினுர்." என்று வலியுறுத்தினுர். அத்தேசிகர்மீது தாலாட்டு, நெஞ்சுவிடுதூது என்னும் பிரபந்தங்களைப்பாடி, சந்நிதானத்திலே அரங்கேற்றி, ஞானேபதேசம் பெற்று, அந்தஞானுசாரியரது கட்டளைப் படியே தமதுதங்கையாகிய ஞானும்பிகையைச் * சாந்தலிங்க சுவாமிகளுக்கு விவாகஞ்செய்துகொடுத்துவிட்டு தம்மை நெடுநாளாகப்பிரியாது அத்தியந்த அன்புடையராய் உடன்ருெடர்ந்துவந்த அண்ணுமலையொட்டியாரைத் துறைமங்கலத்துக்குப் போகும்படி ஆஞ்ஞாபித்து, ஞானுசாரியரைத் தரிசித்துக் கொண்டு, அவ்விடத்திற்ருனே இருந்தார்.

சிலகாலஞ்சென்றபின் ஞானுசாரியரிடத்தே விடைபெற்றுக் காஞ்சீபுரத்தையடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ்செய்து அங்கிருக்கும்பொழுது, நிஜகுணயோகியென்பவரால் கன்னடபாஷையிற் செய்யப்பட்டிருந்த விவேகசிந்தாமணியின் ஓர்பாகமாகிய வேதாந்தபரிச்சேதத்துக்கு வேதாந்தசூடாமணியெனப் பெயர்தந்து அதனையும், இரேணுகரொன்னுங் கணத்தலைவரால் அகத்தியமகாமுனிவருக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட சித்தாந்தசிகாமணியையும், பிரபுதேவர்சரித்திரமாகிய பிரபுலிங்கலீலையையும் தமிழிற்பாடியருளி, ஞானுசாரியரைத்தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் பேராசையால் அவர்மீது திருப்பள்ளியெழுச்சி, பிள்ளைத்தமிழ் என்னும் இரண்டுபிரபந்தங்களையுஞ் செய்து கொண்டு, அங்ககன்று இடையிலுள்ள தலங்களைத் தரிசித்துக் கூவமென்னுந்தலத்தையடைந்து, அங்குள்ள வேளாளர்கள்முதலியோர் வேண்டுகோளின்படி திருக்கூவப்புராணம்பாடி அர

* சாந்தலிங்கசுவாமிகள் பின்னர்த் துறவுபெற்றவர்.

ங்கேற்றி, ஞானசாரியரையடைந்து தரிசனஞ்செய்து, மேற் சொல்லிய பிரபந்தங்களனைத்தையும் சந்நிதியிலரங்கேற்றி, உடன்வசித் திருந்தனர். அந்நாளிலே ஒருநாள், சாயங்காலம் அநுட்டான முடித்துக்கொண்டு ஞானசாரியரிடத்துத் தாம் ஏகாந்தமாயிருந்து, ஷடுஸ்தல இலிங்காநுபவ முதலியவற்றை ஆராய்ந்துகொண்டு இன்புறும்பொழுது, எதிரெழுந்த சந்தி ரோதயத்தைக் கண்டு,

"கடன்முரச மார்ப்பக் கதிர்க்கயிற்று லேறி
யடைமதி விண்கழைநின் றாடக் - கொடைமருவு
மெங்கள் சிவஞான வேந்த விறைத்தமணி
தங்கியவே தாரகைக டாம்."

என்னும் வெண்பாவை அருளிச்செய்தனர்.

பின்னர் ஞானசாரியரநுக்கிரகித்தபடியே விருத்தகிரி யையடைந்து, பழமலைநாதரையும் பெரியநாயகியம்மையாரை யுந் தரிசித்து வணங்கி, அவ்விடத்திலே தம்பொருட்டு ஒரு திருமடமமைத்து எதிர்கொண்டு வணங்கிநிற்கும் சிதம்பர பூபதியைச்சிறப்பித்து,

"வெங்கைப் பழமலை யார்மீது கோவை வியந்துரைக்கு
மெங்கட் கினிய சிவஞான தேவ னிசைவுகொடு
திங்கட் பவனி யிருகான் முதுகுன்றர் சேர்மறுகின்
றங்குற் சிதம்பர பூபதி நல்கு மடமிதுவே."

என்னும் கட்டளைக்கலித்துறையைப் பாடியருளி, அத்திரு மடத்தடைந்து வீற்றிருந்து, பழமலையந்தாதி, பிக்ஷாடனநவ மணிமாலை, கோச்சகக்கலிப்பா, பெரியநாயகியம்மைநெடுங் கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம், பெரியநாயகியம்மைகட்டளைக்க லித்துறை என்னும் பிரபந்தங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி

ஞர். ஒருநாள், மணிமுத்தநதியிலே ஸ்நானஞ்செய்துவரும் பொழுது, அதனருகிருந்த மாஞ்சோலையின் புறத்து வழிதே விழுந்துகிடந்த மாங்கனியைக்கண்டு, இது சிவலிங்கப் பெரு மானுக்கு நைவேத்தியத்திற்கு உபகரணமாகுமென்று கருதி யெடுக்க; அதுகண்ட அச்சோலைக்காவலாளன், மகிமையறி யாது மடிபிடித்திழுத்து மனவருத்தஞ்செய்தனன். சுவாமி கள், அவன் சிவாபராதியாயிருத்தலின் அவனை தண்டித்துச் சுத்தனுக்கத் திருவுளங்கொண்டு,

"அடுத்துவருந் தொண்டனுக்கா வந்தகனைத் தாளா
லடர்த்ததுவுஞ் சத்தியமே யானு—லெடுத்ததொரு
மாங்கனிக்கா வென்னை மடிபிடித்த மாபாவி
சாங்கனிக்கா தித்தன்வரத் தான்."

என்னும் வெண்பாவைப்பாடி, சூரியனுதயமானவுடன் உயிர் துறக்கும்படிசெய்து, நற்கதியிலடைவித்தருளினர்.

இங்ஙனம் இருக்குநாளிலே, சிவஞானதேசிகர் தமக்கு ஐந்நூறுவயது பூர்த்தியாயினமையால், உலகின்கணிருத்த லில் உவர்ப்புத்தோன்றி, அப்பொழுது சகலபற்றுக்களையும் ஒழித்துவிளங்கும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகளுடைய சித்தவிரத்தி யைத் தாமறிந்திருப்பதால், பரிபக்குவராகிய வேரூர் மா ணுக்கருக்கு ஆசாரியாபிடேகஞ்செய்து, ஞானுபதேசம் புரி ந்து, அவரைத் தமக்குப்பதிலாக நியமித்துவிட்டு, வைகாசி மாதத்தில் பௌர்ணிமைத் திதியோடுகூடிய விசாகநக்ஷத்தி ரத்திலே, சிவயோகசமாதியிற்கூடி, சித்தியால் திருமேனி யை விபூதிமயமாக்கியொடுக்கி, தாம் இஷ்டலிங்கபரசிவத்தி லே கலந்தருளினர். இதனையறிந்த சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் மனங்கலங்கி, பொம்மபுரத்தையடைந்து, ஆசிரியரொடுங்கிய குகையுட்சென்று, அடியற்றமரம்போல விழுந்து பல்முறை

நமஸ்கரித்துத்துதித்து "கருணாநிதியே! இக்கடையேனையும் விரைவிலேதிருவடியிற்சேர்த்தருளுக." என்று பிரார்த்தித்து, தாமியற்றிய கலம்பகத்தையுஞ் சந்நிதியிலரங்கேற்றி, அக்குகையுள்ளே ஞானாசாரியரை பாவனாரூபமாக வழிபட்டுக்கொண்டு, மூன்றும்பட்டத்துச்சுவாமிகளோடு தங்கியிருந்தனர். ஒருநாள் தனிமையாய்ச் சமுத்திரதீரத்தையடைந்து அங்குள்ள நறுமணற்பரப்பிலே தாமெழுதிய நன்னெறிவெண்பா நாற்பதையும் எழுதிவரும்படி தம்பின்னோராகிய கருணைப்பிரகாசசுவாமிகளுக்குக் கட்டளையிட்டு, ஞானாசாரியரிடத்தே விடைபெற்றுக்கொண்டு திருப்பதிகம்பெற்ற திருத்தலங்கடோறும் யாத்திரைபுரிந்து வந்தனர். அக்காலத்திலே, அகராதிசெய்த வீரமாமுனிவரென்பவர் எதிர்ப்பட்டு யேசுமதமாகிய தங்கொள்கையை நாட்டுதற்பொருட்டுத் தருக்கஞ்செய்ய; உடனே, அக்கொள்கையை மறுத்து, ஏசுமதநிராகரணமெனப்பெயரிய ஓர் நூலை அருளிச்செய்து, ஒவ்வொரு தலங்களையும் இவ்விரண்டுவெண்பாக்களாற் றோத்திரஞ்செய்துமுடித்து, நல்லாற்றூரையடைந்து, ஞானாசாரியரது திருமடத்தில் வீற்றிருந்தார்.

இவரிடத்து விடைபெற்றுச்சென்ற கருணைப்பிரகாசசுவாமிகள், இஷ்டலிங்கவகவல் பாடிமுடித்து, சீகாளத்திபுராணத்தைப் பாடத்தொடங்கி சீகாளத்திசருக்கம்வரையும் தமிழில்மொழிபெயர்த்தருளி, திருவெங்கைமாநகரத்தில், பதினெட்டாம்வயதில், சிவலிங்கவைக்கியமாயினர். அதனையறிந்த சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், அவ்விடத்தேசென்று,

"முன்னமொரு தமிழ்ப்புலவன் றனையுண்டு கண்டசுவை
முதிர்ச்சி யாலே
தன்னியலை முழுதமுரைத் தமையாமுன் னினைக்கவர்ந்து
தடங்கா ளத்தி

மன்னவனுண்டா னெனது மாதவத்தின் வலிதீர
மண்ணின் மீதே
யென்னுடன்வந் தவதரித்த விளங்கருணைப் பிரகாச
னென்னுங் கோவே."

என்னும் விருத்தத்தைப்பாடிநிற்க; வேலையசுவாமிகள்,

"ஆண்டதனு லெனையொவ்வாய் வித்தையினிற் றமையனினு
மதிக மென்றே
பூண்டவுல கதனினுள்ளோர் புகல்வதுகேட் டிருந்துமென்ன
புதுமை தானோ
காண்டகுகண் மணியேநல் லிளங்கருணைப் பிரகாசக்
காளாய் நீதான்
மாண்டனையென் றறிந்திருந்து முயிர்தரித்தேன் யானுமிகு
வன்னெஞ் சேனே."

என்னும் விருத்தத்தைப்பாடித் துக்கித்துக்கொண்டு, சுவாமிகளைப் பிரியலாற்ருது வருந்திநின்றனர். அவரை ஒருவாறு தேற்றி நிறுத்திவிட்டு, தாம் நல்லாற்றூரையடைந்து, திருமடத்திலிருந்துகொண்டு, சிவநாமமகிமையும், இஷ்டலிங்கப் பெருமான்மீது அபிஷேகமாலையும், நெடுங்கழி நெடிலும், குறுங்கழிநெடிலும், நிரஞ்சனமாலையும், கைத்தலமாலையும், சீகாளத்தி புராணத்தில் கண்ணப்பச் சருக்கமும், நக்கீரச் சருக்கமும் செய்தருளி, சிவாநுபவச்செல்வராய்ச் சிலகாலம் வாழ்ந்திருந்து, முப்பத்திரண்டாம் வயதில், கன்னி மதியில், பௌர்ணிமைத்திதியில், இஷ்டலிங்க பரசிவத்திற் கலந்தருளினர்.

அப்பொழுது, வேலையசுவாமிகள்

"அல்லிமலர்ப் பண்ணவனு மாராய்ந் தறிகவிதை
சொல்லு மிருவரிடைத் தோன்றியயான்-முல்லை
யரும்பிற் பொலியு மணிமுறுவ னல்லாய்
கரும்பிற் கணுநிகர்த்தேன் காண்."

என்னும் வெண்பாவைப்பாடி அளவிடப்படாத அருந்துயர்க் கடலின்மூழ்கி, ஒருவாறு தெளிந்து, சிவப்பிரகாசசுவாமிகளது சமாதிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, நல்லூர்ப்புராணம், இஷ்டலிங்கக்கைத்தலமாலை, கும்பகோணச் சாரங்கதேவர் சரித்திரமாகிய வீரசிங்காதனபுராணம், குகைநமச்சிவாயதேசிகர் சரித்திரமாகிய நமச்சிவாயலீலை, கிருஷ்ணசரித்திரமாகிய பாரிசாதலீலை, மயிலைத்திரட்டைமணிமாலை, மயிலத்துலா என்னும் பிரபந்தங்களைச்செய்தருளி, சீகாளத்தி புராணத்தையு முடித்து, பெருமத்தூர் மடத்தில், எழுபத்திரண்டாம் வயதில், சிவலிங்க வைக்கியமாயினர்.

முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவடிவாழ்க.